

Arrest

nr. 66 399 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 19 juli 2010 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 7 juni 2011, verstuurd op 8 juni 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekers verklaren de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Lipljan en Roma van afkomst te zijn. In 1999 zouden drie Albanezen van het UÇK 's avonds het huis zijn binnengedrongen waar hun gezin samen met het gezin van verzoekers broer zou hebben gewoond. Ze zouden verzoeker en zijn broer bewusteloos hebben geslagen en hen daarna in een schuur hebben achtergelaten. Daarna zouden ze verzoekster en haar schoonzus hebben verkracht. Verzoekers zouden die nacht bij de burens hebben geschuild en de volgende ochtend gezien hebben dat hun huis was afgebrand. Sindsdien zouden ze altijd in leegstaande huizen hebben gewoond in dezelfde wijk in Lipljan. De Albanezen

zouden verzoeker steeds zijn blijven bedreigen en uitschelden, waardoor hij nooit zijn wijk zou hebben durven verlaten. Verzoekster zou bovendien tot op de dag van vandaag stress en nachtmerries overhouden aan het voorval met de Albanen. Verzoekers zouden vanuit Lipljan zijn vertrokken en op 19 juli 2010 in België zijn aangekomen, waar ze dezelfde dag asiel aanvroegen.

Verzoeker legde volgende originele documenten voor: een nationaliteitsbewijs van 27 maart 1980, de geboorteakte van zijn zoon van 18 januari 2011 en zijn huwelijksakte van 14 december 2010. Verzoeker legde ook een kopie van zijn paspoort voor, vervallen op 9 oktober 2006.

Verzoekster legde volgende originele documenten voor: haar geboorteakte van 14 december 1979, een aanvraag *9ter* van 1 april 2011 en een bewijs van een afspraak met een psychiater in België van 6 april 2011.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- verzoeker kan geen documenten voorleggen waaruit zijn reële en/of actuele nationaliteit blijkt noch waaruit blijkt waar hij recent heeft verbleven;
- verzoekers kennis over Lipljan en Kosovo is eerder beperkt;
- verzoeker heeft nooit een poging ondernomen om nieuwe identiteitsdocumenten te bemachtigen;
- uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de laatste jaren in Kosovo heel wat stappen werden ondernomen om de drempel om documenten te verkrijgen te verlagen voor de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE);
- verzoeker kan geen recente aanleiding geven voor zijn vertrek uit Kosovo;
- uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven en dat de RAE zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker zijn wijk niet verliet en het centrum van Lipljan zelden of zelfs totaal niet binnenkwam. Deze bewering staat bovendien in groot contrast met zijn latere bewering dat hij ongeveer twee keer per week vuilnis ging verzamelen en dat hij dat telkens in het centrum deed;
- verzoeker heeft nooit klacht ingediend of bescherming gezocht bij de Kosovaarse autoriteiten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden als toereikend wordt beoordeeld en dat de RAE in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen indienen bij de politie;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de steun van de lokale Romaleider, waardoor de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag sterk wordt ondermijnd;
- verzoekster heeft in Kosovo nooit professionele hulp gezocht voor de psychologische problemen die zij aan het voorval van 1999 overhield. Bovendien verklaarde verzoeker bij een privé-praktijk terecht te kunnen en medicatie te kunnen aankopen in een apotheek. Het feit dat hij niet altijd genoeg geld had om medische kosten te betalen is een louter economisch motief, dat niet kan staven dat hij geen toegang had tot gezondheidszorg in Kosovo;
- verzoekster steunt haar asielaanvraag op de motieven die haar echtgenoot heeft aangebracht, zodat ook aan haar asielaanvraag geen gunstig gevolg kan worden gegeven;
- verzoeksters geboorteakte biedt geen informatie over haar recent verblijf. Zij is ook niet in staat een identiteitskaart voor te leggen, noch om een afdoende verklaring hiervoor te geven. Haar medische documenten bevestigen enkel dat zij in België in behandeling is voor haar psychologische problemen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Ze voeren de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ze stellen dat het feit dat hun kennis over Lipljan en Kosovo eerder beperkt is, niet betekent dat ze niet recentelijk in Kosovo verbleven. Bovendien bewijzen hun documenten volgens hen dat ze in Kosovo woonden. Het feit dat de huwelijksakte van verzoekers broer geen melding maakt van de verblijfplaats en die van verzoekers wel, is volgens hen te verklaren doordat de huwelijksakte van verzoekers broer in 2006 door de Servische autoriteiten werd uitgevaardigd en die van verzoekers in 2010 door de Kosovaarse autoriteiten. Het feit dat op de huwelijksakte van verzoekers hun verblijfplaats verschillend

is, komt omdat de verblijfplaats vermeld wordt van vóór verzoekster haar huwelijk. Verzoekers voegen aan het verzoekschrift vijf foto- en faxkopieën toe, waarvan ze stellen dat het om geboorte- en huwelijksakten gaat.

Verder stellen ze dat het logisch is dat ze niet naar de overheid stapten. De Roma hebben immers zeer weinig vertrouwen in de overheid. Bovendien is verzoekster misbruikt, wat gepaard gaat met een enorme schaamte.

Verzoeker stelt ook nog dat hij met zijn verklaring dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de lokale Romaleider bedoelde dat hij nooit hulp van hem heeft gehad. Dit mag dan ook niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoekers baseren hun vrees bij een terugkeer in de eerste plaats op een voorval dat zich in 1999 zou hebben voorgedaan. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekers op basis van deze gebeurtenissen nog steeds voor vervolging moeten vrezen of een risico op ernstige schade lopen. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat de veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en dat zich al lang geen veiligheidsincidenten meer hebben voorgedaan waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Dit wordt bevestigd door de landeninformatie in het administratief dossier. Verzoekers betwisten dit ook niet in hun verzoekschrift.

Verzoekers halen daarnaast aan dat ze angst hadden om buiten te komen en dat de Albanezen hen uitscholden en bedreigden. Verzoeker stelt ook dat ze niet vrij waren om zomaar buiten te komen (gehoorverslag verzoeker 26 april 2011, 11). Verzoekers maken deze beweringen echter op geen enkele wijze aannemelijk en deze beweringen komen ook niet overeen met de hierboven reeds aangehaalde algemene informatie. Bovendien merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers bewering dat hij zijn wijk niet verliet en het centrum van Lipljan zelden of zelfs totaal niet binnenkwam, in groot contrast staat met zijn latere bewering dat hij ongeveer twee keer per week vuilnis ging verzamelen en dat hij dat telkens in het centrum deed. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en geeft er ook geen verklaring voor.

Verder zou verzoekster stress en nachtmerries hebben overgehouden aan het voorval met de Albanezen. Verzoekster toont echter niet aan dat zij in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. De commissaris-generaal merkte terecht op dat verzoekster in Kosovo nooit professionele hulp heeft gezocht voor de psychologische problemen die zij aan het voorval van 1999 overhield en dat verzoeker bovendien verklaarde bij een privé-praktijk terecht te kunnen en medicatie te kunnen aankopen in een apotheek.

De documenten die verzoekers aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Volgens verzoekers gaat het immers om geboorte- en huwelijksakten. Deze documenten tonen dan ook niet aan dat verzoekers bij een terugkeer moeten vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen.

Ten overvloede stelt de Raad ook nog vast dat verzoekers op geen enkel ogenblik hulp of bescherming hebben gezocht bij de nationale autoriteiten, niet naar aanleiding van het voorval van 1999, maar ook niet naar aanleiding van de latere bedreigingen. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in Kosovo (gehoorverslag verzoeker 26 april 2011, 5). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden, als toereikend wordt beoordeeld en dat de RAE in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen indienen bij de politie. Verzoekers betwisten deze informatie ook niet. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan

worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekers stellen dat de Roma zeer weinig vertrouwen hebben in de overheid, wat niet volstaat als verklaring.

Verzoekers tonen tot slot ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in hun land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER